

הַלְבוּת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִיָּה

קמא באר הגולה

או שמתגבר (3) [3] (1) שלא יגנבו או שאר פסיכא (הגהות סמ"ק ור' ירוחם); (2) יאכל אבנים וכו' וצא בהן, (ח) אסור: הגה ומתיר לשחוק (ג) (ט) בכדור אפלו ברשות הרבים אף על-גב שאינו אלא טיול בעלמא (ותו' ור' ירוחם). (י) *ואם הניח ערויב, מתיר לטלטל ולהוציא (יא) כל שיש לו תורת כלי אף על-פי שאינו לצורך היום כלל (ר"ן פ"ב בדבצה): **ב** האסור לישאל להוציא (יב) שום דבר ביום טוב לצורך אינו יהודי: הגה אכל

באר היטב

(3) שלא. כגון מפתח של בתו, סמ"ק, ב"י. וישש"ש אסר אא"כ דנאקא מפתח לצורך אכל-נפש או תכשיט, וכן הסכים הש"י וכתב דכל בעל-נפש יחמיר לעצמו במקום שאין שם ערויב שלא להוליך עמו רק מה דצריך קצת לאכל-נפש בו-כיום אכל משום חשש גנבה לא, בפרט במקום שייכל לתת המפתח למי שהוא נאמן לו בביתו דאז אסור לד"ה, עכ"ל. ומחזורים אסור להחזירם לביתו אא"כ חושש שמא יגנבו דאז החמיר סופן משום תחלתו, אבל אם היה נמנה שם מימים רבים אסור להחזירם לביתו בייט. ונתיאיר פשיעאין לטיל חוץ לעיר מסוים הפסידים שאין בהם עוד צורך היום כי כ"כ שאין רגילים עוד לאכל, אבל בעיר חוץ לערויב אין פסידא כי כ"כ כי לא תקנו חכמים ע"ח אלא בשבת שאסור להוציא כל דבר, אבל בייט שמתיר להוציא כל דבר חוץ ממה שאין בו צורך היום כלל, בעבור זה לא תקנו ערויבי חצרות, מהרש"ל, ע"ש. וט"ז פ"ב עליו ונדאי סנינים כל היום מקרי צורך אכל-נפש, דאי מודפן לה אינה פרי יאכל עמהם, ע"ש: (א) בכדור. וביש"ש פ"ב דמנהג רע הוא, דאין

משנה ברורה

וכתבו הפוסקים, והוא הדין דהוציא המפתח שסוגר בו האכלין או הכלים שצריך לאותו היום, אם ירא להניחו בביתו: (1) שלא יגנבו. אם ישאירם במקומן, אף שאינם בלי הרואים לאכל-נפש. ומשעם זה מתיר גם-כן להוציא (1) מפתח של התבה שמנח שם מעותיו: (2) אם ירא להניחו שם בביתו, דכיון דלבו דואג ומצטער על זה, חשבו הוצאת המפתח צורך ענג יום טוב. ונדע, דיש (3) פנה פוסקים שחולקין על זה וסוברין דלא התיר הוצאת אלא לצורך אכל-נפש ממש או צורך מצוה ושאר דברים השייכים לאותו יום, וכ"ל, אבל לא בשביל הפסד ממון, (ט) וכן נ"ל להחמיר לנהוג כמותם: (4) ובפרט במקום שייכל למסד הכלים או המפתח למי שהוא נאמן לו בביתו, דאז אסור לדברי הכל: (5) ומכל מקום המחזירים שהביאים (6) ביום טוב לבית-ההכנסת (7) ומתגבר מנגבא, אף על-פי שאין צריך להם עוד ביום טוב מתיר להביא: (8) לביתו לדברי הכל, דהתירו סופן משום תחלתו, דאם לא-כן לא יביאם בתחלה לבית-ההכנסת: (9) (10) אף המחזירים שמנחים מכבר בבית-ההכנסת, (11) כשאין צריך להם עוד (12) ביום טוב נכון להחמיר שלא להחזירם לביתו ביום טוב אפלו אם יש שם חשש גנבה: (13) אכל אבנים וכו'. רוצה לומר, סתם אבנים שאינם מיוחדים להשתמש, דאם מיוחדים הווי להו כמזכירים: (14) אסור. אפלו בטלול, וכל-שכן להוציא, דלית בהו צורך היום כלל, ולכמה פוסקים חייב מלקות על הוצאתו לרשות הרבים: (15) (טו) ואף לכתב-היד י"ש על-פניו אסור צרכניו: (ט) בכדור אפלו ברשות הרבים. רוצה לומר, אף על-גב דעל-ידיו נהיגיל להעביר ארבע אמות במקום המקום אפלו הכי מהם: (16) דהוא בכלל טיול שמחת יום טוב. ורש"י פ"ב דבר פמה הוא להתיר זה, דאין בו צורך היום כלל אלא שחוקין ולידים, ונתנו להם, אבל לגדולים שנוהגין פן, מנהג רע הוא, דאין זה שמחה וטיול אלא שיחת ילדים וקלות ראש, ובלאו הכי אין דין זה בספק לכלי עצמא, ודעת המחבר לאסור. כמבאר לעיל בסימן שח סעיף מה. ולענין שאר מיני שחוק, (טו) דינו כמו בשבת, ומבאר לעיל בסימן שלח סעיף ה: (17) ואם הניח ערויב וכו'. רוצה לומר, שהניח ערויבי חצרות מלבד מה שעשה תקון מבואות בעיר, דאז מתיר לטלטל ולהוציא מחצר לחצר אפלו דרך המבוי, ומשמע דאם לא הניח ערויבי חצרות אסור להוציא דבר שאין בו צורך היום כלל אפלו מחצר לחצר או מבית לחצר. וענין לעיל סימן תטו בסופו ולקמן בסימן תקכח, דסתם המחבר (18) פדעת הפוסקים דלא תקנו ערויבי חצרות כלל ביום טוב, ומתיר להוציא מחצר לחצר או מבית לחצר אפלו דבר שאין בו צורך היום כלל: (19) והרמ"א בענינו סתם פדעת המחזירין בזה, (20) ולקלא שלא הגיה שם כלום. ורש"י פ"ב שנוהגין שלא לעשות ערויבי חצרות בערב-יום טוב וקדעת המחבר, ואין לשנות המנהג. ומכל מקום לתקלה כשמערב ערויבי חצרות בערב-פסח לכל שבתות השנה יכלל גם יום טוב ויאמר ויכלל יום טוב, כדי לצאת גם דעת המחזירין: (21) ונדע, דאף הכלים ששייכים לאכל-נפש, כגון סנינים וכהאי גוונא, (22) אם כבר גמר סעדתו ולא יצטרך עוד אליהן אסור להוליכן עמו ברשות הרבים: (23) או בכרמלית, (24) ויש מקלין בסנינים: (25) שמא יודפן לו אינה פרי לתת בו: (26); (כא) מיהו, אם ידוע לו בנדאי שלא יצטרך לספין בהליכה זו, כגון שהולך לבית-ההכנסת וכהאי גוונא, אסור להוליכו עמו לדברי הכל: (יא) כל שיש לו תורת כלי. אבל אבנים וכהאי גוונא אסור משום מקצה: **ב** (יב) שום דבר וכו'. רוצה לומר, אפלו (כ) של אכל-נפש, דלא ידפיא מבשול דאסור גם-כן לצורך עפוי: (26),

שער הצינן

(1) בתי יוסף בשם הגהת סמ"ק: (2) הרא"ש וטור והרא"ה בחדושי מהר"ל, והסכים עמו הפה"ש"ל, דהלכתי הגבורים הובא שמי דעות בהו, ענין שם: (3) ט"ו ושי"א: (4) פוסקים: (5) רש"י וקרישה, וכן מוכח מדברי-משה: (6) הנהגו לדעת המחזירין משום גנבה: (7) דאם צריך להם לומר בביתו שירות ותשבחות, לכלי עצמא מתיר: (8) להחזירם לביתו בלי חשש גנבה: (9) רוצה לומר ביום זה, אפלו אם צריך להם ליום שני של יום טוב: (10) כתבנות דף ז בתוספות דבור המתחיל 'מתוך', ענין שם, והובא דבריהם באחרונים: (11) מן אבקהם ושי"א: (12) כדמוכח מדברי הרב הסגיד בהלכות ערויבין דאין צורך ערויב כלל, דכל מה שמתיר לטלטל מתיר להוציא מחצר לחצר בלי ערויב, וכן מוכח מדברי הר"ן פ"ק קמא דבצה"ה ונהובא בבית-יוסף בענינו: (13) אמנם הרשב"א חולק על הר"ף והרמב"ם בזה וסבירא לה דגם ביום טוב צריך ערויבי חצרות לכלים שאין צריך להם, כדאייתא שם פ"ד [מאמר-מרדכי בסימן תכח], ונשאר שם בקצת קושא על לשון הבית-יוסף שם, ענין שם, וכן פ"ב הגר"א בענינו דלדעת הר"ף והרמב"ם ונהא"ש אין צורך ערויבי חצרות אף לדרך שאין צריך כלל לאותו היום, והשעם, כיון דרב הוצאות מצוי מה שצריך לאותו יום, לא הצריכו חכמים ערויבי חצרות אף להמעוט שאינו מצוי, כמו שכתב הר"ן: (14) מאמר-מרדכי הג"ל: (15) רש"י, והובא כמנהג-אבקהם. ונדע, דמה שכתבו ברש"י חוץ לערויב דשירי, אין הפנה חוץ לצנות הפתח שבעיר, ודלא זה דומה ממש לחוץ לעיר דאסור, אלא בעיר המפקדת חומה ועירוב קצת אנשי העיר בנייתו ערויבי חצרות וקצתן לא ערויב, דבהו אין לפסק פליקף משום דאשונים מקלין בלא ערויבי חצרות כלל (שולחן ערויב ש"ס), והדין עמו, שכן מוכח להמעט שם בפנים בים של שלמה, וסרה בזה תלנת אינה אחרונים שתמחה עליו: (16) ט"ו ואלהי רבה: (17) כ"ל לכאורה לפי דעת המחבר כעיקר א דמתוך שהתנה וכו' וכתב שלא לצורך לגמרי, ליתא לדון זה, וכן הביא באמת בבית-יוסף לעיל סימן תקיב בשם המגיד-משנה לדעת הרמב"ם, וכבר עמדו בזה במאמר-מרדכי ויבד-אחרן, ומוכח מהו דגם להמחבר, על-פניו סימן מדרבנן אסור הוצאה שלא לצורך כלל, וכמו שצדדנו בבאר תלכה בריש הסימן. אלא דלפי מה שהבאנו

ד שם ה סרדי
בסוף פרק קמא
דבצה ותוספות
בכתב-יד'

מילואים הַלְבוּת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִיחַ המשך מעמוד קודם

כמו כן דבר הנצרך להוציא מחמת ספק, כגון להוציא שני אתרוגים כשאניו יודע איזה מהם יותר מהדר ורצה מחמת הספק ליטול את שניהם, דעת הגר"י קרליץ (חוט שני שם עמ' פג) שמוותר, וכמו כן מותר להוציא אתרוג לשאלו את הרב על כשרותו, שהצורך לברר את הספק או לקיים מצוה בהידור נחשב צורך קצת.

[משנ"ב ס"ק יב]

דָּאָסוּר גַּם־כֵּן לְצַדֵּךְ עֵבֶר־ס"ט.⁶⁶

26) ולצורך מומר לעבודת כוכבים או לחלל שבת בפרהסיא, כתב לעיל (סי' תקיב ס"ק ב) לענין ביטול ביום טוב, שכשם שאסור לבשל לצורך נכרי כך אסור לבשל לצורך מומר לעבודת כוכבים ולחלל שבת בפרהסיא [וראה לעיל (סי' שפה ס"ק ו) בגדר פרהסיא].

24) ולענין כוסות לאחר שגמר להשתמש בהן, כתב השו"ע לעיל (סי' שבע ס"ו) שהדחת כוסות אף לאחר סעודה שלישית מותרת ואינה נחשבת כהדחה שלא לצורך היום, כיון שכל היום ראוי לשתיה.

25) ולהוציא שאר חפצים שספק אם יודק להם, דעת הגר"שז"ו איוערבך (מנחת שלמה ביצה יב, א עמ' קמ), הליכות שלמה סוכות פ"א סכ"א) שמוותר להוציא לילב לצורך אחרים אף אם יש לו ספק אם יטלוהו, וכן להוציא ספר שספק אם יקרא בו, שכל שיתכן שיצטרך לכך אחר כך נקרא צורך. וכן דעת הגר"י קרליץ (חוט שני יום טוב פ"ו ס"ק א עמ' עה) שמוותר להוציא בגדי תינוק שמו יצטרך להם. ובשורת באר משה (ח"ח סי' קפ) כתב, שאין להוציא חפצים שהשימוש בהם פחות שכיח מסכינים, שלא התירו הט"ו [שהוא מקור דברי המשגיב, ראה שעה"צ (ס"ק ב)] אלא בסכינים וכיצא בהם ששכיח שיודק להם.

הַלְבוּת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִיחַ תְּקִיט המשך מעמוד קמ

ודלת שאסור לפותחה בבין השמשות משום נר הדולק בסמוך אליה [ראה שו"ע לעיל (סי' רעו ס"א)], שלבאורה יש לאסור לפותחה גם לאחר שכבה הנר משום 'מינו דאיתקצאי', דעת הגר"שז"ו איוערבך (ששי"כ פ"ב הע' א) שמה שהיה אפשר לפתוח את הדלת, אפילו בשעה שהנר דולק, על ידי שיוזן את הנר על ידי אינו יהודי ויעבור רק על איסור דרבנן, אין זה סיבה לבטל מהדלת שם מוקצה, שאין זה דומה לדברי הביה"ל כאן, כיון שבבנין רעוע הרי כמות שהוא אין בסתירתו אלא איסור דרבנן, מזה שאין כן במקרה של הדלת שכמות שהיא יש בפתיחתה משום מכבה שאיסורו מדאורייתא, ורק שיכול לשנות את המצב של הנר והדלת על ידי איסור דרבנן [וראה לעיל (סי' רעו ס"ק ב) שהבאנו צדדים אחרים להקל בזה].

סימן תקיט

צִירֵי דְלָתוֹת מִתָּר לְהִסִּיר וְלְהַחֲזִיר לְצַדֵּךְ יוֹם־טוֹב

[משנ"ב ס"ק א]

אֶלָּא עֲשׂוּיוֹת כְּמִין תְּבָה אוּ מְגָדֵל שֶׁל עֵץ.¹

1) וגם באופן זה אין לסלק את התריסין אלא כשאין מחזיקה החנות ארבעים סאה, כמו שכתב הרמ"א לעיל (סי' שיד ס"א) שהדין שאין סתירה ובנין בכלים כגון חבית, היינו דוקא בכלים שאין מחזיקים ארבעים סאה, וביאר המשגיב שם (ס"ק ב) שאם מחזיק הכלי ארבעים סאה הריהו כאהל ויש בו בנין וסתירה, ואפילו בניה וסתירה של כל דהו.

מעצם הפתיחה ולא מהאיסור שנכרך בה, לכן אין לאסור ליהנות מתכולת המקרר. וביותר יש כאן מקום להקל, שכיון שהוא לא ידע בשעת פתיחת המקרר שתידלק הנורה אין לדנו אלא כמתעסק, שהוא יתר קל אף משוגג, ולכן אין לאסור עליו ליהנות מתוצאת אותו מעשה. ולענין לאסור להשתמש בשבת במים שברדו החימום [בוילר] משום שבכניסת שבת היו בו מים רותחים היה אסור לפתוח את ברו המים החמים, משום שבכך יכנסו מים צוננים לרדו ויתבטלו, דעת הגר"שז"ו איוערבך (ששי"כ פ"א הע' קלג) שאף שלבאורה יש לאסור לפתוח את ברו החמים אף לאחר שנצטננו המים שברדו, מדין 'מינו דאיתקצאי', יתכן שאפשר להוציא את כל המים החמים בוריהם אחת, ובאופן כזה יתכן שאין המים הנכנסים מספיקים להתחמם, ואם כן נמצא שמעולם לא היה כאן מוקצה.

[משנ"ב ס"ק מו]

אֶקָּל לֹא יִקָּח מִן הַבֵּית יִתְרָם.⁶⁸

68) ולפנות את האבנים שהיון מוקצה כדי ליטול מהפירות, כתב הבי"ש בשם המרדכי שמוותר, כיון שמוותר לטלטל מוקצה לצורך אוכל נפש [נכמו שפסק הרמ"א לעיל (סי' א)].

[ביה"ל ד"ה בית]

דָּאִין בְּסִתְיָהּ זוּ פִּי אִם אִסוּר דְּתַבְּנִין.⁶⁹

69) ומה שכתב [במשגיב (ס"ק מה) ולהלן בביה"ל] שיש להחמיר שלא בשעת הדחק כשיטות שכל חפץ שאי אפשר להשתמש בו בגלל מניעה חיצונית מחמת איסור חל עליו שם מוקצה, מ"מ כשהמניעה החיצונית אינה אלא מחמת איסור דרבנן, אף לשיטות אלו אין החפץ נחשב מוקצה.

הַלְבוּת יוֹם טוֹב סִימָן תְּקִיט תְּקַב תְּקַבָּא תְּקַבָּב המשך מעמוד קמד

[משנ"ב ס"ק ט]

כְּדִי שְׁלֹא יִטְנֵף אֶת הַבְּתִיחַ.⁶

6) שכתב השו"ע לעיל (סי' שלח ס"ח) שאם מי הדלף ראיים לרחיצה או לשתיית בהמה, מותר לתת כלי תחת הדלף וכן לרוקן את הכלי כשנתמלא, אבל אם אין מי הדלף ראיים, אסור להניח תחתיהם כלי, משום שאין עושין גרף של רעי לכתחילה, וביאר בביה"ל שם (ד"ה אסור), שאף שמוותר לטלטל גרף של רעי, מ"מ כיון שאין עושים גרף של רעי לכתחילה, בהכרח שמתרצה להשאיר את הכלי במקומו, ונמצא שהוא מבטל כלי מיהנינו, שהרי לא יוכל להזיזו. אכן, אם נתן

לעיל (סי' שח ס"ק עד) שאסור, ומשום שאין עליהן שם כלי וחשבות כאבנים, שלא מועילה בהן מחשבה להשתמש בהן אפילו חשב עליהן מערב שבת.

הכלי שמכסה בו, כתב השו"ע הרב (סי' שלח ס"ח) שהיינו דוקא כלי המותר בטלטול.

[שעה"צ ס"ק ט]

לְעִיל כְּסִימָן שְׁלַח, עֵץ שְׁמ"ט.⁶

6) שם במשגיב (ס"ק כו) כתב, שדעת הים של שלמה (ביצה פ"ה סי' א) שרק בשבת אסור לכסותו, והא"ר ושאר אחרונים התירו אפילו בשבת.

הלכות יום טוב סימן תקיח

ביאורים ומוספים

31) ולענין נויי סוכה שנפלו [בחג הסוכות בשבת או ביום טוב] על השולחן ומחמת זה אי אפשר לאכול, הביא בביה"ל לקמן (סי' תרלח ס"ב ד"ה וביום טוב) שיש אומרים שמשום אוכל נפש מותר לטלטלם ולהסירם, ודעת הפמ"ג שאם אפשר על ידי טלטול מן הצד לנער את המפה וכדומה, יעשה ולא יטלטל בידים, והוסיף שאם נותרים הרבה מקומי הסכך על השלחן והדבר מאוס בעיניו, אפשר שמותר לטלטלם כדי להסירם, ומטעם גרף של רע"י.

ולאכול או ליהנות מדבר מוקצה, כתב לעיל (סי' תקט ס"ק לא) שאסור.

[ביה"ל ד"ה לקח]

קבל הפלים [הינו שקלאכתו לאסור³²] וכו', ואנו פרשנו לפי פרוש הטור וקמו שקעתיקו המספר, וצריך עיון³³.

32) ואף שלדעה זו, בשפוד שהוא כלי ומיוחד לצלי צריך להיות דינו ככלי שמלאכתו להיות, שהרי מותר לצלות ביום טוב, יתכן שכוונתו לפי מה שכתב לעיל (סי' רעט ס"ו ד"ה נר) שהפמ"ג מצדד שלדעת הרמב"ם מוקצה מחמת מיאוס אפילו בכלי שמלאכתו להיות, דינו ככלי שמלאכתו לאיסור ומותר לטלטלו רק לצורך גופו ומקומו, וראה מה שכתבנו לעיל (סי' תצח ס"ק א).

33) והחז"א (או"ח סי' מג ס"ק ז) כתב, שנראה להחמיר כדעת שאר הראשונים שאף בשפוד שהוא כלי אם אין דעתו לצלות בו עוד, אסור לטלטלו אף לצורך גופו ומקומו, אם לא במקום היזק [וחמור דינו של שפוד משאר כלים שמלאכתם להיות, שמותרים בטלטול אף כשאין דעתו להשתמש בהם, כיון ששפוד לאחר שצלו בו ואינו עומד עתה לשום מלאכה, החשיבוהו כאין בו תורת כלי, או מחמת שאינו משמש אלא מעשה קרץ או מחמת שנמאס כשצלו בו], אבל כשדעתו לצלות בו עוד, מותר לטלטלו לכל צורך ככל הכלים שמלאכתם להיות.

[ביה"ל ד"ה אפלו]

דק"ש צלוי קשור, אפלו בקפות מפזית קטר לשקטו³⁴.

34) ולענין טלטול עצמות, כתב במשנ"ב לעיל (סי' שח ס"ק קיד) שאם נשתתיר עליהן מקצת בשר מותר לטלטלן אגב הבשר, בלא שום שינוי. וכן כתב שם (ס"ק כו) לענין מדוכה שנשאר בה מקצת שום שמותר לטלטלה.

[שעה"צ ס"ק טו]

ולקבי קטר לצלות בעץ שאינו מוכן, ולא דמי לסימן תקו סעיף ג, עין שם²⁷.

27) כוונתו, שאף ששם פסק השו"ע שאסור לקחת עץ מבין עצי ההסקה כדי לחתות בו את האש, משום איסור 'מתקן מנא', שחופך את העץ לכלי המיועד למלאכת החיתוי, כאן התיר השו"ע לקחת עץ ולצלות עליו בשר, ולא חשש לאיסור 'מתקן מנא', כיון שבשפוד אינו עושה אותו לכלי.

[משנ"ב ס"ק כ]

שאינו נשאי לטלו²⁸ אחר צלייתו ולהניחו כדרכו²⁹.

28) ואף אם השפוד עדיין בידו ולא הניחו, כתב לעיל (סי' שח ס"ק ג) שהכרעת האחרונים שלא התירו להמשיך ולטלטל מוקצה שכבר בידו, אלא בכלי שמלאכתו לאיסור.

29) ואף שלענין סכין של מילה [שהוא מוקצה מחמת חסרון כוונת פסק הרמ"א (יו"ד סי' רסו ס"ב) שמותר לטלטלו כדי להחזירו למקומו אף לאחר המילה, כיון שכבר לא הוקצה בבין השמשות שהרי היה צריך לו באותה השבת] נראה במשנ"ב לעיל (סי' שי ס"ק טו) שנחלקו עליו האחרונים, כתב בשר"ת שבט הלוי (ח"ד סי' קלה) שבשפוד אין לומר כן, כיון שהשפוד הוא מוקצה מחמת גופו שאינו ראוי לכלום והרי הוא כעצים ואבנים, ולכן אף שהיה מותר לטלטלו לצורך הצליה, לכשנגמרה הצליה הוא חוזר למעבו המקורי שהוא מוקצה, מה שאין כן סכין המילה שמחמת עצמו הוא כלי וראוי לשימוש, אלא שאיסורו נובע מחמת שהרגילות להקצתו מדעתו מחמת החסרון כוונתו, ומכיון שבשבת זו שהיה זקוק לו לצורך המילה, דאי שלא הקצה אותו מדעתו בבין השמשות, לכן אינו אסור בטלטול אפילו לאחר המילה. ובסברת האוסרים אף בסכין מילה, ראה משנ"ב לעיל שם ומה שהבאנו שם.

[משנ"ב ס"ק כא]

קדי שלא יזוקו בו. וקשהיה דלעיל סימן שח סעיף יח לענין קרץ בקרשות הקרבים³⁰.

30) אמנם, לעיל (סי' שיא ס"ח) פסק השו"ע שטלטול מן הצד מותר גם שלא במקום היזק, כל שמטלטל לצורך דבר המותר [ואולי אם לא היה כאן חשש היזק, היה זה נחשב טלטול לצורך דבר האסור].

[משנ"ב ס"ק כג]

קטר לטלטל העץ ולהסירו מקומו שפגת, אם צריך להעמיד שם אכל-נקש³¹.